

VINYED

DUIN

VINYED

Flash & Shorts Collection # 2

DUIN

Eduard Meinema

Duin

Vinyed, Flash & Shorts Collection # 2

Copyright © 2022 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403658872

NUR 300

All rights reserved.

Vinyed

Flash & Shorts Collection # 2

Een verzameling korte en ultrakorte verhalen met een onverwachte wending (Twisted Tales). Fantasierijk, verrassend en angstaanjagend. In dit nummer vind je de volgende zeven verhalen:

- Banden

Altijd een beetje eng. Leven na de dood. Je gelooft er in, of je doet het niet. Dat is aan jou. Hoewel? Een verhaal over de band tussen een grootmoeder en haar kleinkind. Een band die ze nooit hadden voordat oma stierf...

- Duin

Jongen ontmoet meisje. Meisje vindt jongen leuk. Het oude verhaal. Lust en verlangen drijft hen naar een afgelegen, rustige plek waar ze samen de nacht kunnen doorbrengen. Eindelijk alleen. Denken ze...

- De eerste keer

Voor alles is een eerste keer. En dat moment vergeten? Vergeet het maar! De opwinding; de lust naar het onbekende; de spanning; de ontlading... Alles is anders. Die eerste keer.

- Moedwillig

Dirk Roodt houdt van het strand. Zo vaak hij maar kan slentert hij over de stranden nabij zijn huis. Op een van zijn wandelingen vindt hij een dode bruinvis; een klein, dolfijnachtig zoogdier. Als hij meer dode bruinvissen aantreft, komt hij te hulp. Een eenzame kruistocht

tegen brute vissers die hun visgronden beschermen. Maar... vecht hij wel tegen de echte vijand?

- Rendez Vous

Een liefdesverhaal voor mensen met een sterk hart.

Een ontmoeting met een oude liefde. Denk je dat eens in. Na ruim vijftig jaar ontmoet hij haar weer: zijn jeugdliefde. Op de achtergrond 'Dark side of the moon' van Pink Floyd (Us and them!). Excuses. Natuurlijk is dat absoluut geen achtergrond muziek. Maar het maakt het verhaal wel spannender...

- Wedden?

Zou jij het durven? Een opdracht van een vreemde aannemen om een paar duizend dollar te verdienen? John Masten twijfelt. Hij kan het geld goed gebruiken. En het aanbod is verleidelijk. Zal hij de weddenschap aannemen?

- Innerversum

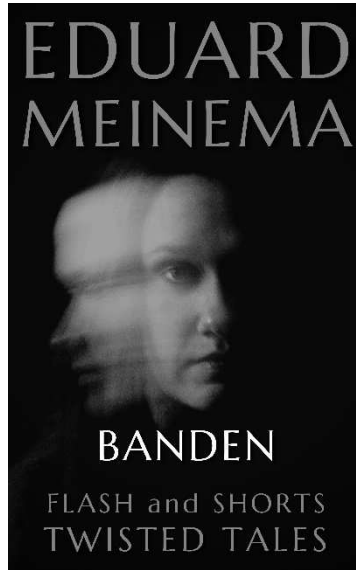
Hun grootste wens: astronaut worden. Hun doel: het universum verkennen. Hun verhaal... lijkt hier te eindigen. In een onbekende wereld. Ver van de bewoonde wereld.

Een driekoppige bemanning verongelukt op onbekend terrein. Zonder externe hulp zijn ze op elkaar aangewezen om uit te vinden waar ze zijn en hoe ze verder kunnen gaan om hun doel te bereiken. Of eigenlijk, hoe ze verder kunnen gaan met leven...

Ben je klaar voor het onverwachte?

Start met lezen!

1. Banden

Altijd een beetje eng. Leven na de dood. Je gelooft er in, of je doet het niet. Dat is aan jou. Hoewel? Een verhaal over de band tussen een grootmoeder en haar kleinkind. Een band die ze nooit hadden voordat oma stierf...

1.1

Wilson Dillinger dwaalde door de donkere kamers van de oude villa. Het oude huis aan het meer had al vele jaren geleden al zijn charme verloren. Vorige week verloor het ook zijn laatste bewoner. Nu zijn grootmoeder was overleden, was Wilson het enige, nog levende, lid van de familie Dillinger.

‘Holy shit,’ zei Kelly. ‘In deze kamers is al eeuwenlang geen frisse lucht ingeademd. Wat een vreselijke geur hangt hier!’

Wilson lachte om zijn vriendin. ‘Oma hield niet van ongenode gasten; ze gaf er de voorkeur aan om het huis voor zichzelf te houden.’

Kelly stond op het punt te gaan kotsen. ‘Met zo’n geur kun je iedereen uitnodigen, maar er komt echt niemand opdagen.’ Ze opende een paar ramen om de lucht van de vroege lente binnen te laten en haar verfrissende werk te doen. ‘Wanneer was je hier voor het laatst Will?’

‘Pfff... Moet drie of vier jaar geleden zijn geweest,’ zei Wilson.

‘Wat? Drie jaar?’ zei Kelly verrast. ‘Ging je dan nooit eens op Thanksgiving of Nieuwjaarsdag langs?’

‘Nee. Waarom zou ik?’

‘Omdat ze helemaal alleen was.’

‘Dat heb ik je toch net verteld, ze wilde alleen zijn,’ zei Wilson.

‘Iedereen heeft gezelschap nodig Will.’

‘Oma was niet iedereen Kell. Ze was... nou ja, ze was niet zoals iedereen.’

Kelly haalde haar schouders op. Het gedrag van haar vriend vond ze maar moeilijk te begrijpen. Ze liep naar buiten om een frisse neus te halen en een beetje te genieten van de eerste lentezon.

Wilson volgde haar. Trok zijn T-shirt uit en ging naast haar op het gras zitten. ‘Weet je Kell, ik kende haar nauwelijks. De meeste dingen die ik over haar weet, zijn herinneringen aan de tijd dat ik nog bij haar woonde. En dat is best lang geleden.’

Kelly reageerde niet. Ze keek naar een grimmige oude man die langzaam de heuvel opkwam, op weg naar het oude huis.

‘Ben jij de jonge Dillinger?’ vroeg de bejaarde man uitgeput.

‘En wie wil dat weten?’ antwoordde Wilson.

De oude man keek hem recht in de ogen. ‘Nou? Ben jij dat?’ herhaalde hij botweg zijn vraag.

Wilson aarzelde kort. ‘Mijn achternaam is Dillinger, dat klopt. En u bent...?’

‘Moge je oma rotten in de hel!’ schreeuwde de oude man totaal onverwacht. Zonder op een reactie te wachten, liep hij weg; net zo langzaam als hij was gekomen. Overdonderd door zijn reactie, staarden Kelly en Wilson hem na.

‘Ja... Bedankt!’ schreeuwde Wilson, niet wetend hoe hij anders moest reageren en waarschijnlijk te laat voor de oude man om hem nog te kunnen horen.

‘Wat een engerd,’ huiverde Kelly. ‘Ik begin te begrijpen waarom je oma alleen wilde zijn.’

‘Oude mensen, oude geheimen,’ mompelde Wilson. Hij aarzelde een tijdje. Toen vroeg hij haar: ‘Zou je het erg vinden om met mij mee te gaan? Naar de begraafplaats?’

Ze nam zijn handen in de hare. ‘Wanneer is de begrafenis?’

‘Ze is al begraven,’ antwoordde hij.

‘Wat?’ zei Kelly en deed zijn handen weg alsof ze zich plotseling realiseerde dat ze iemand met een verschrikkelijke, besmettelijke ziekte vasthield. ‘Maar ze is pas twee dagen geleden overleden,’ reageerde ze verbijsterd. ‘En je was niet eens hier...’

‘Het is een vreemde, kleine gemeenschap Kell. Oma werd niet geaccepteerd door de lokale bevolking; afijn, dat heb je net zelf gemerkt,’ lachte hij. ‘Ik denk dat ze blij waren dat ze van haar af waren.’

‘Wilson! Zo praat je niet over de doden. Zeker niet over je grootmoeder!’

‘Ik kende haar nauwelijks!’

‘Nou, het lijkt mij dat je ook niets hebt gedaan om haar te leren kennen.’

Ze zaten naast elkaar. Rustig. Boos. Beledigd. Verloren in hun eigen gedachten.

‘Misschien heb je gelijk,’ verbrak hij eindelijk de stilte.

Kelly gaf geen antwoord. Ze stond op en keerde terug naar het oude huis.

‘Het spijt me?’ hij wist niet wat hij nog meer moest zeggen.

Ze stopte niet met lopen. ‘Kom op lullo. Laten we het graf van je grootmoeder bezoeken,’ zei ze, zonder zich te bekommeren of hij achter haar aankwam.

De begraafplaats was oud en klein. Net als het dorp. De oudste grafstenen waren overwoekerd; gedeeltelijk gevallen of zelfs gebroken. In het felle licht van de zon was het een vredige plaats. Helemaal niet eng. Ze liepen samen over de smalle paden; lazen onbekende namen op de grafstenen, tot ze het einde van het veld bereikten.

‘Ik kan haar naam niet vinden,’ zei hij. ‘Misschien was de steen nog niet klaar.’

‘Heb je er wel een besteld?’

Hij voelde zich betrappt en keek haar beschaamd aan.

‘Natuurlijk niet. Wat verwachtte je Will? Dacht je dat die dorpsbewoners alles voor je zouden regelen? Ze mochten haar niet eens.’

‘Oké, oké. Hoe kon ik nou weten dat ze haar begrafenis zo snel zouden regelen?’ zei hij beledigd.

‘Het punt is, je had hier moeten zijn. In de eerste plaats had je alles zelf moeten regelen. Jij bent het laatste familielid dat ze had. Je had hier veel eerder moeten zijn.’

‘Ik begrijp je punt,’ zei hij. Wat was er nog meer te zeggen? Wat gebeurd was, was gebeurd. ‘Ik zal bij het kantoor nagaan waar ze haar hebben begraven.’

Ze pakte zijn hand en volgde hem.

‘Ben je bang?’ grijnsde hij.

‘Ik hou gewoon niet van dit soort plekken. Hoe mooi ze ook zijn en hoe zonnig het ook is.’

*

Als ogen konden doden, zou de dame aan de balie overuren maken. Haar ogen persten zich bijna Wilson's groenige ogen binnen.

‘De jonge Dillinger, hé?’ kreunde ze.

Hij twijfelde hoe hij zou reageren. ‘Correct,’ zei hij waardig. ‘Ik ben op zoek naar het graf van mijn grootmoeder...’

‘Francis Dillinger...,’ onderbrak ze hem bijtend. ‘Goeieeee, ouweeee, Francissss,’ sprak ze tergend langzaam en sarcastisch. Zonder enige aanleiding schoof ze haar stoel van haar bureau weg om een pen en wat papier te pakken. Langzaam schreef ze een adres op. Nog langzamer duwde ze het briefje over haar bureaublad.

Verward door haar gedrag, las Wilson het briefje: ‘Woodsend?’ zei hij verbaasd. ‘Dat is hier twintig kilometer vandaan. Waarom is ze niet hier begraven?’

De vinnige blik in de ogen van de vrouw, weerhield hem ervan om haar nog meer vragen te stellen.

‘Er is geen plaats voor Dillingers in onze gemeenschap,’ antwoordde de heksachtige vrouw. ‘Levend of dood...,’ voegde ze er nog met een lage stem aan toe.

Kelly kneep in Wilson's arm. ‘Laten we gaan,’ fluisterde ze.

Wilson aarzelde. ‘Wat is er mis met jullie?’ vroeg hij uiteindelijk.

De dame was niet gecharmeerd van zijn opstelling en riep om hulp: ‘Jooohnnn... het lijkt erop dat we ongewenste klanten hebben...’

Uit een verduisterde kamer achter haar, die verlaten leek te zijn toen Wilson en Kelly het kantoor binnenkwamen, kwam plotseling een hoofd om het hoekje kijken. Zijn lange lichaam nam aanzienlijk meer tijd in beslag om in het licht te komen.

‘Wie valt je lastig?’ sprak de man met een ongelooflijke zware stem. De gierende trillingen van zijn stem lieten de jonge bezoekers huiveren. Toen ze de reus zag opstaan, ging Kelly snel achter Wilson staan. De stevige greep van haar handen verpulverde zijn hand bijna.

‘Bedankt voor je hulp,’ zei Wilson angstig. De man, die nu voor hen stond, was bijna twee koppen groter dan Wilson zelf. Hij duwde zijn vriendin snel het kantoor uit. Terug naar het zonlicht.

‘Jezus Will...’

‘Niet nu, Kell. Gewoon doorlopen,’ zei hij, terwijl hij haar vooruit duwde en aanmoedigde om op te schieten.

1.3

Veilig in hun auto gezeten, haastten ze zich terug naar grootmoeders oude huis. Ze reden door het kleine stadje Lakeside; daarna passeerden ze het indrukwekkende, nieuwe ziekenhuis aan de rand van de stad. Kelly was de eerste die begon te praten.

‘Ik heb bijna in mijn broek gepist.’

Wilson kon een grijns niet onderdrukken.

‘Niet leuk Will,’ zei ze terwijl ze probeerde zelf niet te lachen. ‘Jij was ook niet bepaald *Captain Braveheart*...’

‘Ik schrok me het lazarus van die gast,’ lachte hij.

‘*Bigfoot* leeft nog,’ voegde Kelly er lachend aan toe.

‘Toch... ik vraag me af wat er mis is met deze mensen. Oma was het liefste mens die ik ooit heb gekend.’

‘Dat is de manier waarop je het voelt. Je kunt de mensen in de stad niet veroordelen, tenzij je weet wat hun aversie heeft veroorzaakt.’

‘Nee. Zij was de liefste...’

‘Dat zegt de man die haar eens in de vier jaar kwam bezoeken.’

‘Ik zei toch dat ze er de voorkeur aan gaf op zich zelf te zijn Kell.’

‘Nou, het lijkt erop dat ze nu gezelschap heeft,’ zei ze ongemakkelijk. ‘Er is iemand in het huis. Zie je dat?’

‘Verdomme nog aan toe,’ zei Wilson. Hij parkeerde zijn auto dicht bij het huis en rende het huis van zijn grootmoeder in. ‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’ schreeuwde hij naar de slanke man. Zijn ogen hadden de ongenode gast snel gescand. Kleiner dan Wilson zelf. Makkelijk te verslaan.

De vreemdeling was niet eens onder de indruk van de plotselinge verschijning van Wilson. ‘En jij bent...?’

‘Ho, ho, laten we de zaken niet omdraaien. Jij bent in het huis van mijn oma. Dus je kunt me maar beter vertellen wie je bent voordat ik de politie bel,’ zei Wilson. Zijn armen hingen nog steeds naast zijn lichaam; zijn handen waren al tot vuisten gebald.

‘Jonge Dillinger?’

‘Vraagt wie?’ zei Wilson woedend. Hij stapte dreigend op de onbekende af.

‘Ja. De jonge Dillinger,’ zei de man zonder Wilson te antwoorden.

‘Oké, genoeg. Kell, bel de politie. Ik gooi hem eruit.’

De man wendde zich tot Kelly: ‘Maakt u zich alstublieft geen zorgen. Ik ben van de politie.’ Hij pakte zijn badge om zichzelf te identificeren. ‘Robin Cook. Leuk om jullie allebei te ontmoeten.’

De vuisten van Wilson ontspanden zich. ‘Waarom ben je hier? Waarom heb je hier ingebroken? In het huis van mijn oma?’

‘Het spijt me meneer Dillinger. Het is een rustige buurt. Mensen raken meestal niet overstuur als ik een kijkje in hun huis neem.’

‘Nou, waar ik vandaan kom, zijn we niet gewend dat politieagenten ons huis binnenkomen. Tenminste niet onuitgenodigd. En zeker niet zonder een huiszoekingsbevel.’

Robin Cook glimlachte slechts flauw.

‘Wat zoek je in mijn grootmoeders spullen?’

‘Je bent hier de laatste tijd niet geweest, hè?’ vroeg Cook. ‘Niet recent.’

Opnieuw voelde hij zich betrap; Wilson keek naar zijn meisje. ‘Dat hangt er van af. Wat noem jij recent...?’

‘Juist,’ zei Cook met begrip. ‘Dus je bent hier niet geweest sinds... hoeveel jaar?’

Wilson reageerde ongemakkelijk: ‘Dat gaat je niets aan. Je hebt me nog steeds niet verteld waarom je mijn grootmoeders spullen doorzoekt. Zonder een bevelschrift.’

Robin Cook’s vingers trokken aan de kleine baard op zijn kin. Niet veel haar; net genoeg om hem er een beetje ouder uit te laten zien. ‘Zoals u wilt meneer Dillinger. Ik kom terug met een huiszoekingsbevel,’ glimlachte hij beleefd. Kelly groetend op weg naar buiten, tikte hij met zijn vingers tegen zijn voorhoofd. ‘Mevrouw,’ zei hij, Wilson negerend.

Kelly liep naar de keuken. ‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik kan wel een drankje gebruiken. Waar heb je me in godsnaam naar toe gebracht? Wat is dit voor gekkenhuis?’

Wilson opende een kast. ‘Precies wat ik dacht. Bourbon,’ zei hij opgelucht.

1.4

Ze dronken een fles Bourbon leeg op de veranda. Gingen naar bed. Een beetje aangeschoten maar fit genoeg om de liefde te bedrijven.

Zij zat bovenop hem. Haar benen om de zijne gevouwen om hem nog dieper in haar te duwen. Haar handen op zijn schouders rustend; haar nagels klampten zich diep in zijn huid vast. Zijn handen volgden haar lichaam van haar buik tot aan haar borsten. Zijn ademhaling versnelde terwijl hij van haar bewegingen genoot. Hij keek haar in extase aan. Haar gezicht was wazig. Plots herkende hij het gezicht. Hij schrok. In paniek duwde hij Kelly abrupt van zijn lichaam en schreeuwde: ‘Oma?’

‘Jezus Will,’ schreeuwde Kelly nu aan de rand van de matras worstelend. ‘Je hebt me bijna uit bed gegooid!’

‘Ik ... het spijt me Kell. Het... jij... je gezicht zag er opeens uit als dat van mijn oma.’

‘Nou, bedankt. Ik weet zeker dat je oma veel ouder was dan ik.’

‘Nee... ik bedoel, ja, natuurlijk was ze dat wel. Maar ik zag plotseling haar gezicht.’

Kelly legde haar naakte lichaam naast dat van hem. Ze streekte zijn borst. ‘Het is goed zo. De afgelopen dagen waren